

плета, скрихъ се въ бѣзето и скоро намѣрихъ скжсаното опашато хвърчило. Но не бързахъ да се върна. Седнахъ подъ една слива и се спотаихъ.

— Нека помислятъ, че ме е лапналъ змеятъ.

— Ехей, излѣзъ бе, излѣзъ! — започнаха да викатъ нѣкои отъ селянитъ.

— Изяде го змеятъ!

Баба изпищъ. Познахъ я по гласа. Дожалъ ми. Изправихъ се и завикахъ:

— Хванахъ го! Хванахъ го!

Когато се върнахъ и показахъ „страшния“ змей — всички мже наведоха посрамени глави.

— Срамъ! Срамъ за васъ! — завика кметътъ на мжжетъ. — Едно дете да има повече смѣлость отъ васъ! Срамъ за селото!

Не успѣха да му отговорятъ — рухна дъждъ, като изъ ведро. Всички се разбѣгаха по домоветъ си весели и доволни. Когато се прибрахме, баба ме викна настрана и зашепна ухилена:

— Слушай, сине, ако пакъ хване сушата, направи още единъ такъвъ змей. Той пакъ ще доведе дъждовнитъ облаци.

— Ще, бабо, ще! — смѣехъ се азъ. — Има ли вѣтрецъ — има и дъждецъ.

Орлинъ Василевъ

ВЕЛИКДЕНСКО ЯЙЦЕ

До разжареното огнище бѣха наредени паницитъ съ боитъ, а на веригата висѣше черниятъ котелъ, пълненъ съ вода. *Малко* Вуйна донесе отъ зимника *две* двѣ кошници съ яйца и ги сложи предъ баба, която седѣше на трикрако столче. На одъра до огнището дѣдо смучеше мълчеливо лулата. Баба почна да взема отъ кошницитъ съ две ржце по две яйца, а ние, наклѣкали около нея, броехме гласно: четири, осемъ, дванадесетъ...

— Сто, — рече баба и ни погледна усмихната. — Нали стигатъ, деца?

— Още, още, бабо, — отговори Дико и следъ него всички *закръкахме „още, още“*

Така баба преброи триста яйца, а ние все искахме още повече да преброим.

— Е, стига толкова сега. До година Господъ да наспори повече! — обади се дѣдо.

— На, дѣдо ви не дава повече, — рече баба. — Хайде, сега да измиемъ яйцата, но хубаво